

ЧЕРВЕНЬ

1981

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№12 (1102)

Ціна номера 20 коп.

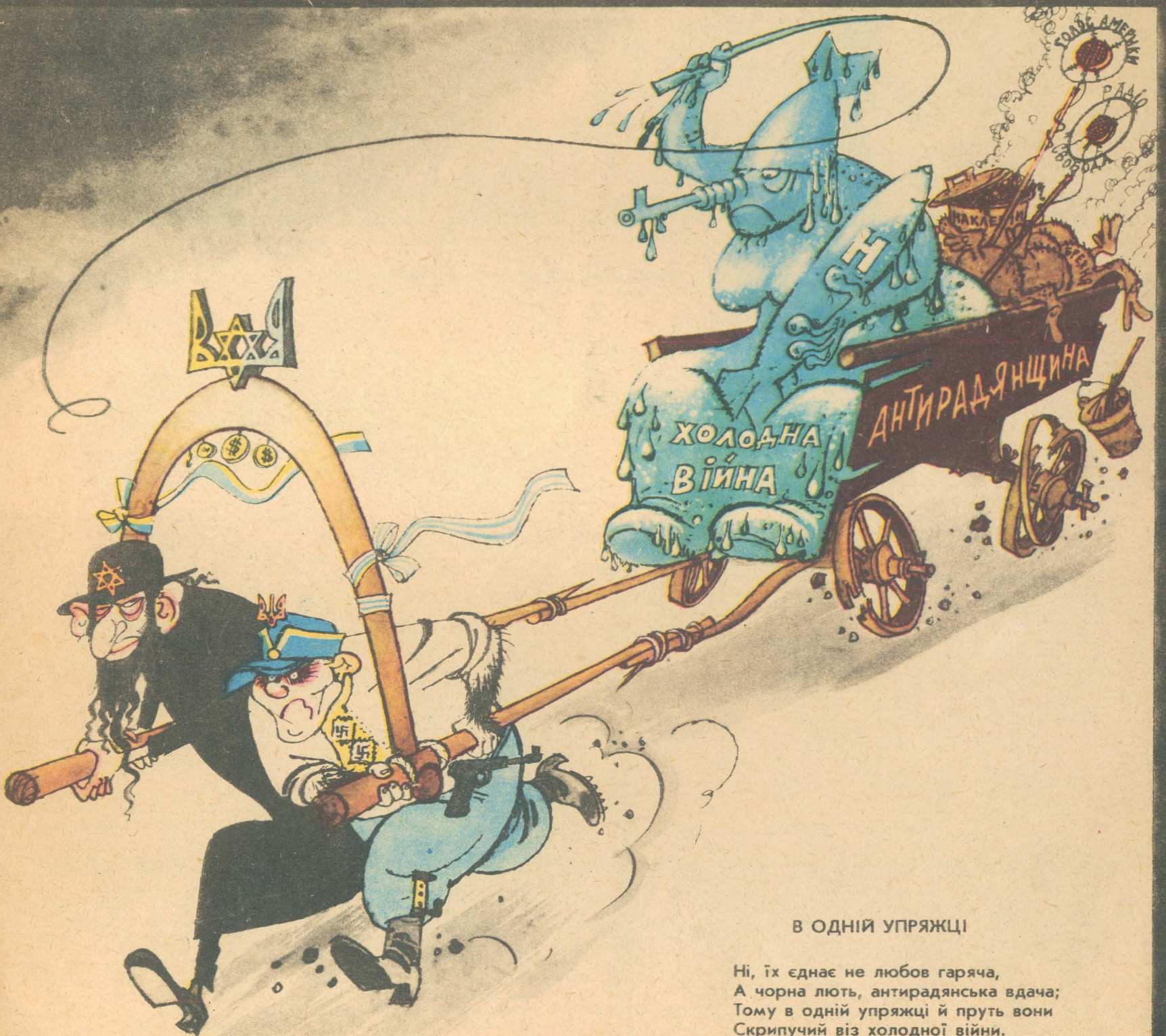
ДЕРЖАВА

Українські буржуазні націоналісти й міжнародний сіонізм дедалі блокуються на спільній платформі оскаженілої антирадянщини.

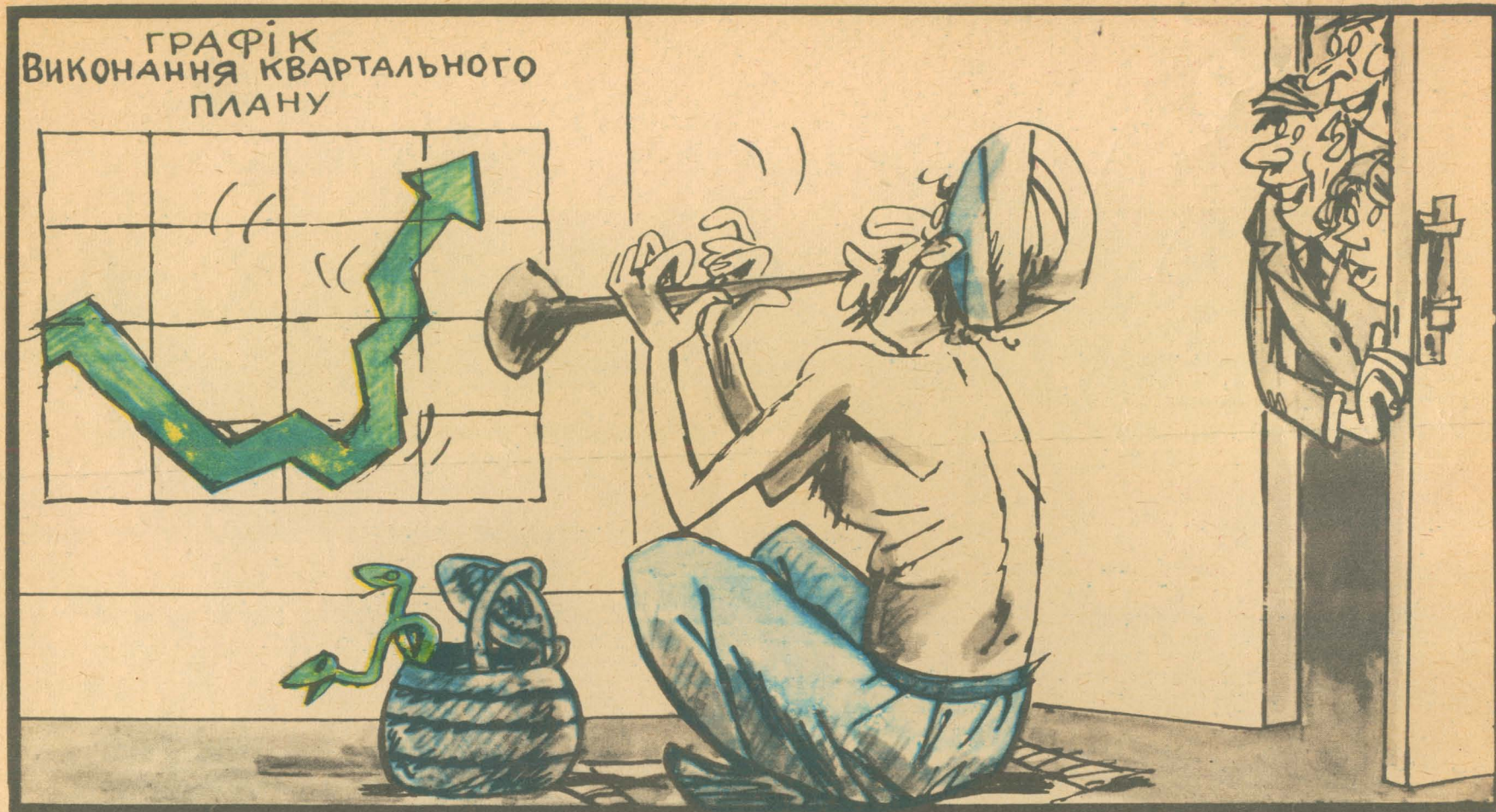
(3 газет).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

В ОДНІЙ УПРЯЖЦІ

Ні, їх єднає не любов гаряча,
А чорна лють, антирадянська вдача;
Тому в одній упряжці й пруть вони
Скрипучий віз холодної війни.

— Оце факір! Оце чудотворець! Тепер премія нам забезпечена.

Що воно за штука така — шабашник? «Шабашники», очевидно, походять від слова «шабаш». У давні часи слово «шабаш» означало — зборище відьом. А по-теперішньому — це заклик з чимось кінчати.

Отже, шабашники — це ті (він, вона, вони), котрі шабашать (з чимось кінчають).

Із чим же кінчають шабашники? В основному — з роботою. Не встигли за щось узятися, вони намагаються якнайшвидше із цим покінчити. Тяп-ляп, стук-грюк — і вже кричать: «Шабаш!» Кидають печене й варене та б'яжуть до «хазяїна» вимагати гроші за свою роботу. І то неабиякі.

І що ж? Знаходяться такі «хазяїни», що платять. Платять щедро, не скуплячись. Ось послушайте. ... У Крижопільський район прибули з Томашпільського району два приятелі — Леонід Васильович Купчик та Борис Кирилович Халак і пообіцяли керівникам колгоспу в селі Заболотному розмалювати як лялечку Будинок культури. Голова колгоспу Іван Дмитрович Івах та головбух Галина Францівна Аненюк зустріли шабашників, як рідних: надали їм безплатні квартири, безплатно годували, видали авансом із колгоспної каси близько тисячі карбованців, із віцеферми — шестеро овець, із птахферми — шість десятків курей...

Кілька тижнів підряд шабашники пили-гуляли і горя не знали. Та на тому й пошабшили. Знялися й помандрували в інший район. До колгоспного ж Будинку культури вони взагалі навіть близько не підходили...

... Аж із Харківської області на Вінниччину завітав якийсь бродячий «студент-художник» В. В. Григор'єв. Побував цей мандрівник у восьми колгоспах Ямпільського району, зашабашив там за кілька тижнів 15,5 тисячі карбованців і подався до Шаргородського, Липовецького та інших районів, очищаючи на своєму шляху колгоспні каси.

... У Теплицький район кілька шабашників прибули з Тернопільської та Чернівецької областей. Пригріли їх у райцентрі голова колгоспу Ф. Г. Крочак і головний бухгалтер Д. Й. Ставчук. Влаштували їм, як і в першому випадку, безплатне житло й харчі, сплатили проїзд із Чернівців та Тернополя до

ШАБАШНИКИ У ФАВОРИ

Теплика. За кожен день перебування в колгоспі заплатили кожному по п'ятдесят карбованців готівкою! А наостанок видали їм на дорогу з колгоспної комори ще й 124 центнери добірного зерна. І не просто видали, а завезли те зерно на колгоспних машинах аж у Тернопіль та Чернівці, по домівках шабашників.

Чим же займалися здирирки в цьому колгоспі? Споруджували... «декоративний в'їзд» до райцентру Теплик та виконували ще деякі ремонтно-будівельні роботи. За скромними підрахунками, колгосп переплатив їм понад п'ятнадцять тисяч карбованців!

Таким же робом керівники колгоспу в селі Смаржинцях Погребищенського району, де головою В. Г. Свиридюк, виклали перед шабашниками з колгоспної каси понад п'ять тисяч «понадпланових» карбованців та ще й завезли їм додому, у Чернівецьку область, на колгоспних машинах 173 центнери зерна.

Керівники деяких господарств ніби заповзялися переплюнути один одного у нестримній щедрості до різного роду заброд. Так, голова колгоспу ім. Калініна, що у Ямпільському районі, В. І. Мороз та головний бухгалтер Н. А. Гриневич винагородили понад встановлені розцінки прибулих до них «вільних художників» В. С. Єгорова та Н. І. Єгорову чималенькою сумою — аж півтори тисячі карбованців — тільки за те, що ті намалювали в колгоспі кілька плакатів.

А голова Чернятинської сільської Ради у Жмеринському районі М. І. Турчик пішов ще далі: виплатив прибулим шабашникам понад п'ять тисяч карбованців «за роботу по ремонту сільського клубу», якої вони фактично не виконували.

... Як свідчать матеріали перевірок, із кас колгоспів та інших господарських організацій і державних установ кожного року перекочовують до кишень шабашників багато сотень тисяч карбованців, яких вони не заробили.

Але при цьому ні з однієї голови згаданих і не згаданих керівників, винних у розтринькуванні державних та колгоспних грошей, не впала жодна волосина.

То чи ж не в цьому причина тієї сумної обставини, що ми із шабашниками ніяк, образно кажучи, не пошабшимо?

Очевидно, починати «шабашити» треба не з ними. А з тими, хто їх породжує. Хто їх щедро годує і підгодує. Хто гостинно розчиняє перед ними двері своїх установ, а також дверцята сейфів, де гроші лежать. Державні й колгоспні, підкреслюємо, гроші. От із ким треба нам «пошабашити» в першу чергу!

А шабашники тоді й самі собою зникнуть. Тільки спомин про них лишиться...

І. ГАЛИЦІН.
Вінницька область.

Виставка ШАРНІТРЕЗА

ЩОБ МАТИ СПОКІЙ

Яка дитина спокійно пройде повз іграшковий магазин! Обов'язково примусить маму чи тата щось купити. І хоч як пручаються батьки, як хоч умовляють почекає до зарплати, дитина невблаганна:

— Хочу цього зайчика!

Або — машинку, дудочку, відерце.

— Ну що ж, — зітхне мама і купить відерце, виготовлене на чернівецькому металевому об'єднанні «Металіст». Візьме його в руки малюк, а з відерця фарба осипається, краї гострі, по боках вм'ятини, та ще й ручка відпадає...

Наступного разу, якщо і буде дитина тягти батьків до магазину іграшок, то, принаймні, не так настирливо.

Отже, витративши навіть менше карбованця, матимете спокій! 2465 таких дитячих відерців прибуло на нашу виставку.

Приз за мужність

Підбиваючи підсумки хокейному сезону, що недавно фінішував на спортивному майданчику виставки, було визначено і долю популярного «Призу за мужність». Виставком постійно присудив його хокейній команді «Буря», гравці якої під час турніру грали ключками виробництва Жидачівської фабрики культурно-побутових виробів (Львівська область). Ключки ці, маючи непривабливий зовнішній вигляд, були всі в тріщинах і відколах і, отже, дуже швидко ламалися. 1500 таких забракованих ключок демонструються нині на спортивному стенді нашої виставки.

ПОПОВНЕННЯ АСОРТИМЕНТУ

Наш дегустаційний зал одержав у безвідплатний дар дві великі партії продуктів із Вінниччини, що були забраковані інспекцією по якості. Це — 30 тонн повидла Гайсинського консервного заводу і 92 тисячі банок пюре з яблук, вишень та ікри кабачкової Барського консервного заводу. Відвідувачі, продегустувавши ці страви, зможуть наочно переконатися, що можливості бракоробів воістину безмежні: до невпізнання можна змінити смакові якості доброякісних продуктів, якщо сміливо порушувати технологію виробництва!

СТІЛ ЗНАХІДОК

РЕБУС У ПЛЯШЦІ

Скільки пригодницьких історій починалося саме з того, що хтось в океанічній вилловлював закорковану пляшку і знаходив у ній якийсь загадкове послання на пергаменті. А от до робітника шахтоуправління В. Чорнорая загадкова пляшка припливла прямо на стіл. І була вона не порожня, а з пивом. А замість пергаменту в пляшці плавав великий шмат газети. Господар пляшки довго сушив голову над цим ребусом і вирішив звернутися до нас по допомогу. Оскільки на етикетці чітко позначені координати відправника, то ми й вирішили переадресувати цей ребус директорові Шахтарського пивзаводу на Донеччині тов. Клейну.

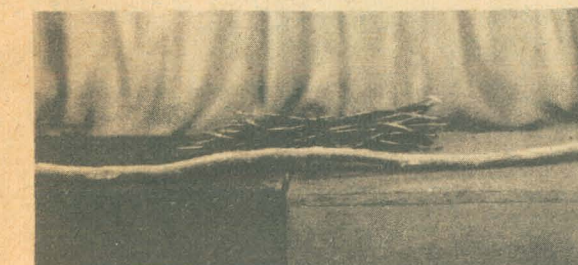

ВІДНОВЛЕННЯ ТРАДИЦІЙ

Колись була така традиція — запікати в святковий пиріг десять-п'ятнадцять копійок. І кожен із гостей обережно їв свій шматок, з одного боку, сподіваючись на сюрприз, а з іншого — боючись позбутися зуба. Працівники Черкаського консервного комбінату вирішили відновити цю традицію, замінивши пиріг зеленим горошком, а монету — іржавою шайбою. Щасливчик, якому дістався сюрприз, Л. Воронін з Донецької області, просто слів не знаходить, щоб висловити свої емоції. — Хоч би попередити! — пише він до виставкому і, водночас, просить порекомендувати йому хорошого стоматолога.

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

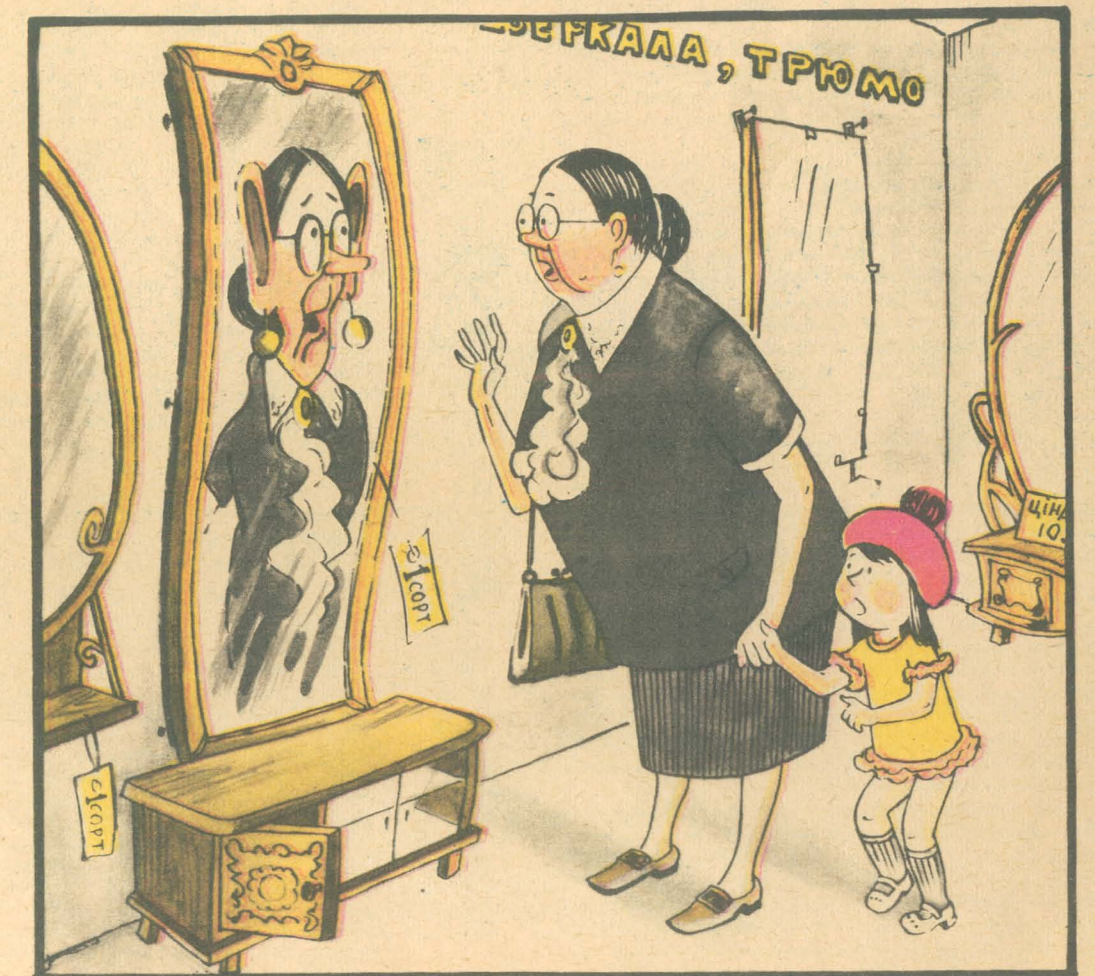
Шановний виставком! Висилаю вам фото. Впевнений, що на питання «Що б це могло означати?» не відповість ніхто. Можете сміливо влаштовувати конкурс і встановлювати премії — ніхто навіть заохочувальної не отримає. Вам по секрету скажу, що це — мітла виробництва Конопотського лісгоспазу на Сумщині. Як користуватися такою мітлою, яким боком нею мести, не знає ніхто, в тому числі, мабуть, і самі її автори.

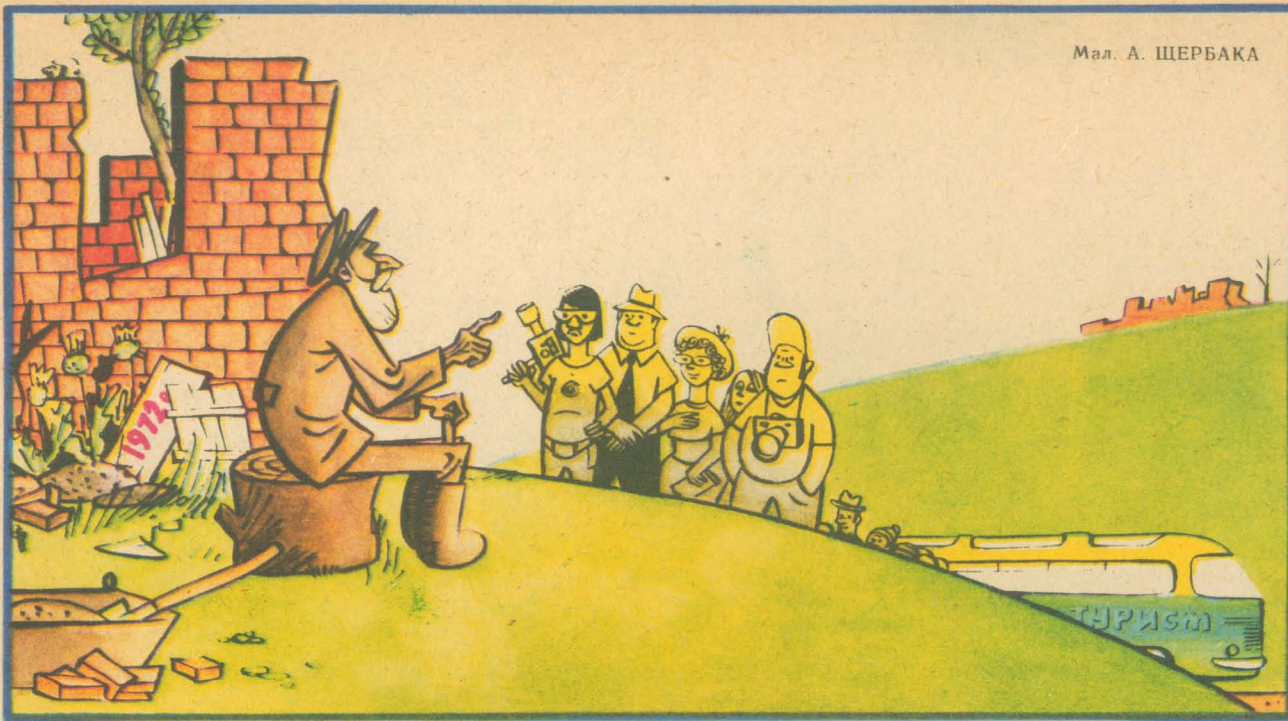
Ю. І. ДРОБОТ.

ЧУДЕСА СПЕЦІАЛІЗАЦІЇ

Спеціалізація в промисловості, особливо в місцевій, дедалі набуває нових форм і різновидів. Справжні чудеса такої спеціалізації продемонстрували недавно працівники Коропського промкомбінату на Чернігівщині. Вони почали шити рукавиці для польових робіт виключно на праву руку. Принаймні, робітники Придеснянської водобалансової станції, придбавши 19 пар таких рукавиць, були приємно здивовані. Надіславши зразок цієї оригінальної продукції на нашу виставку, вони запитують адресу промкомбінату, який шие рукавиці на ліву руку. Заразом просять підказати, який промкомбінат спеціалізується на ремонті рукавиць. Бо ті, що вони придбали, крім усього іншого, розлазиться по швах.

— Бабусю, а чому в тебе такі великі вуха?

— Помилитесь ви, люди добрі! Древнє поселення скіфів он там, а це об'єкт місцевого будівельного управління.

РОЗПОВІДЬ ДОСВІДЧЕНОГО ГОРОДНИКА

Не родить, кажете? Вдобрювати земельку треба, воно й родитиме. А ви як думали? На пісному ґрунті і кукіль не виросте, а на доброму й голобля зазеленіє.

Кажете, вдобрювали? А чим? Ага, перегнійчиком, значить. Так-так... Суперфосфатом, селітрою? Годиться. І що — нема ділов? Гм... А ви понадшпалінчиком пробували? Це така, брат, штука, що й у чорта на лисині примусить родити.

Не чули, кажете, про таке добриво? Еге!.. Одрозу видно, що до залізниці ви маєте таке ж відношення, як городянин до хліба. Пішов у магазин, купив, з'їв. А як воно росте — йому байдуже. Отак і ви: купили квиток — поїхали. А що там понад рейками та шпалами робиться — на те вам глибоко начхати.

А робиться там, між іншим, диво дивне. Робиться там, товариші, щонайуніверсальніше мінеральне добриво для полів і городів. Треба вам для піщаного ґрунту? Будь ласка! Для підзолистого? Теж — дуже просимо! Усі, як не є, компоненти в цьому добриві зосереджені. Так наші деповські до чого додумались: навесні, як тільки ото землю розквасить, беруть відра, лопати — й до полотна. А там і заходжуються уздовж рейок та поміж шпалами грязючку знищати. Та у цеберки її, в цеберки! Бульба родить на такому добриві — ви не повірите. Приїжджайте краще самі подивіться, а то скажете, що брешу. Кожна картоплина — з баранячу голову, от їй-бо.

Я не знаю, що б воно між отими шпалами виросло, якби вчені з експериментальною метою взяли та й засіяли якусь залізничну колію якою-небудь культурою. Світовий бі рекорд по врожайності був — гарантую! Бо самі посудять: скільки того добрива різного-всякого залізницею перевозиться! І скільки його висипається крізь щілини й дірки у вагонах — матінко рідна!..

Що? Кажете, залізниця повинна подавати під завантаження справні вагони? Еге ж, повинна, повинна. Це в усіх договорах записано. А на практиці... Був я недавно в Сумах, там виробниче об'єднання «Хімпром» оті самі добрива мільйонами тонн випускає. Солідна, скажу вам, фірма. По дві сотні вагонів продукції відправляє за день залізницею. Так отам надивився я, яке добро наш брат залізничник клієнту підсовує... За минулий рік, мені у ВТК сказали, станція Баси подала під навантаження 780 негодящих вагонів. Та в минулому тільки кварталі — 496. Це, зважте, лише таких, що їх самотужки до ладу вже ніяк не доведеш. А скільки дірок хіміки самі латають!..

Та дірки і щілини — це ще не все. Вагон під міндобрива повинен подаватися сухим, вимитим, чистим. «Хімпром» для цього на станції за свій кошт пункт миття вагонів розширив, два під'їзні шляхи побудував... А вони ж, ті вагони, з чим тільки, було, до них на територію не заганяються! Пройдеш отак уздовж состава — і зразу бачиш: цей — з-під цементу, цей — із-під цукру, цей — із-під комбікорму, а той, гм-гм, — з-під худоби... Визначася і на зір, і на запах. Залишків — гори. А воно ж туди добриво треба вантажити. Амофос, приміром: зі Знаком якості йде, 215 карбованців тонна. Спробуй, засип його у такий вагон — завтра ж рекламація від замовника!..

Ну, якщо небагато там чистити, то вже апаратчики й лаборанти самі беруть віники, лопати — і давай наводити марафет. Бо продукцію ж відправляти треба! Склади он уже аж тріщать. Ну, й доводиться самим рукави засукувати. За минулий квартал 2,5 тисячі вагонів хіміки до пуття довели.

А що ж залізничники? А їм що? Покліпають очима та ще й штраф із «Хімпрому» за понаднормовий простій вагонів здеруть. У наших це швидко. А заступник начальника станції Баси Стеблянко Анатолій Ілліч — той прямо так і заявив: не наше, мовляв, це діло — доочистку вагонів проводити! Невеликі пани, самі впорастесь.

З ним іще начальник ПТО Валерій Павлович Нагорний при цій розмові був — так той, правда, дипломатично промовчав. Бо що йому говорити: ПТО — тобто, пункт технічного огляду — якраз і мусить готувати вагони під навантаження. То йому, звісно, добре відомо, чие це діло.

А куди ж, запитасте, керівництво Сумського відділення Південної залізниці дивиться? Та все туди ж: у плани, графіки, зведення... І дуже хочеться йому, керівництву, щоб у тих графіках, планах і зведеннях все в ажурі було. Через те на «Хімпром» йому, залізничному керівництву, все заглянути ніколи.

Так що для нас, городників, поки що, товариші, лафа. Добрив купувати не треба. Іди на полотно і греби їх лопатою. Так не лінуємось же, хлопці, н лінуємось! Внесемо на рідні грядки якомога більш понадшпалінчику!

Розповідь досвідченого
городника-залізничника записав
і до друку підготував
В. БОЙКО.

ЯКЩО РУКУ МАТИ

ГУМОРЕСКА

Судження Гиглавого ніколи не відзначалися оригінальністю або глибиною думки. Зате його віра у непогіршимість власної точки зору була просто фанатичною.

Коли ми дізналися, що донька сусіда з п'ятої квартири поступила у педінститут, то, природно, щиро раділи за неї.

— Молодець Наталка! Таки домоглася свого, — похвалив я дівчину. І, помовчавши, додав: — А втім, відомо, щастя завжди прихильне до старанних і працюючих.

— Яке щастя? Яка старанність і працюючість? — відкопав губу Гиглавий. — Руку дівка має. Ото і все її щастя.

— Наталка?

— Ну, може, вона і не має, зате батьки — достеменно мають. Хоч це, зрештою, справи не мінє. Видно, є в них десь там, — Гиглавий багатозначно ткнув пальцем у небо, — така солідна, могутня рука, яка й затягнула дівку до вузу.

Цілу годину я палко доводив Гиглаво-му, що не можна дивитися на світ так скептично, що цим він лише обкрадає самого себе. У відповідь Гиглавий поблажливо усміхався.

Якось я неочачно розповів йому про свого колишнього однокласника, котрий став кандидатом фізико-математичних наук.

— Уловлюю нюанс, — негайно зрозумів умовивід Гиглавий. — Мав ваш однокласник руку, от і прошмигнув, хитрун, у науку.

На майбутнє я категорично закликав говорити з Гиглавим на будь-які теми, окрім прогнозів погоди і спортивних новин. І все ж навіть у розмові на такі нейтральні теми він знаходив привід, аби повернути слівце про всемогутність руки.

Недавно ми проводжали в останню путь самотню лагідну бабусю, котра мешкала з нами в одному будинку.

— Якби стара не мала руки, — прошепотів мені на вухо знайомий голос.

— То дожила б до ста років! — роздратовано глянув я на Гиглавого.

— То її поховали б не тут, майже в центрі кладовища, а десь біля огорожі, — незворушно докінчив він.

Було ясно: цей чоловік абсолютно глухий до міркувань здорового глузду і переконатий його в хибності власних суджень — марна справа. А що, коли спробувати проїняти скептика їдким сміхом сатири?..

Коли мою гумореску надрукувала газета, мене несподівано навідав сам прототип героя твору.

— Це ви тут вправляєтеся в дотепності? — запитав Гиглавий, рішуче трусонувши поймаканою газетою.

— А що? — з викликом глянув я на нього.

— Та, власне кажучи, нічого. Дивуюсь тільки, як це могли надрукувати таку, либаче, на слові, нікчемну сіратину. Зидно, маєте в редакції руку...

П. СІДЛЕЦЬКИЙ.

м. Ужгород.

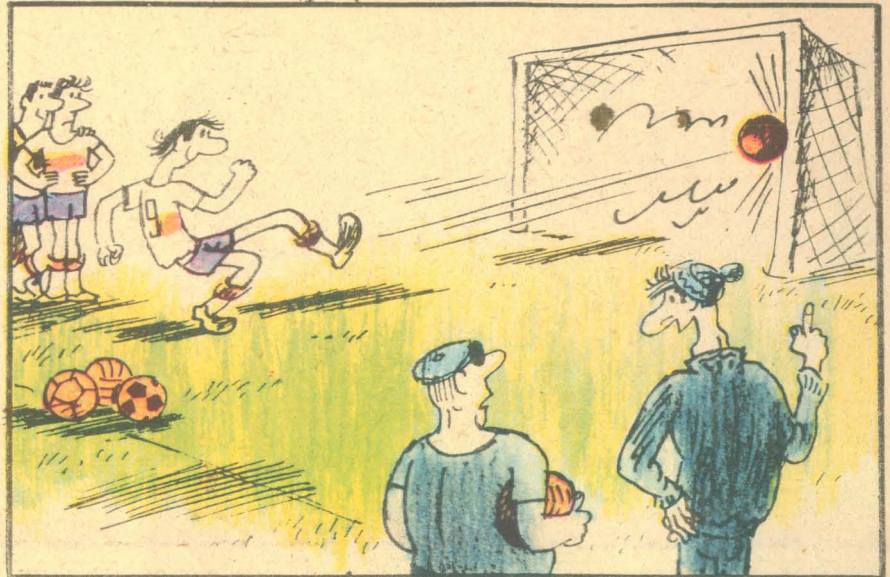
НЕЗВИЧАЙНІ СИТУАЦІЇ

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

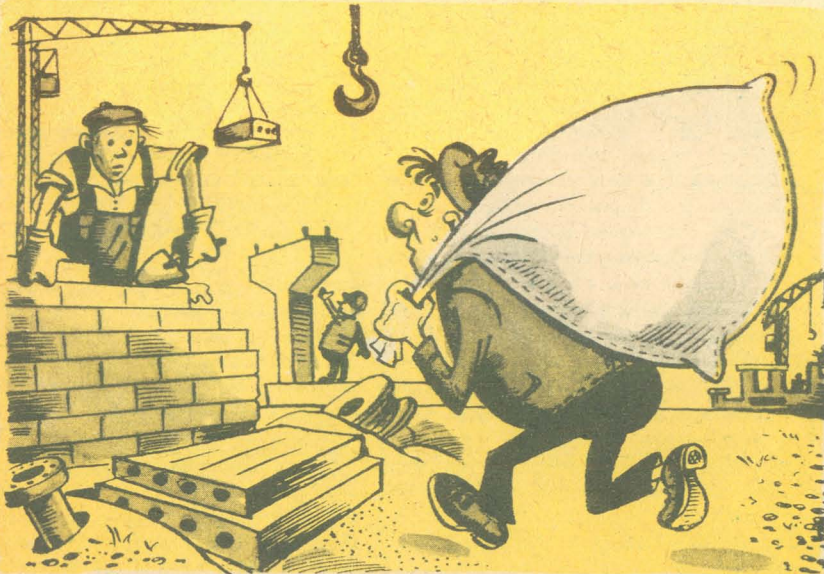
— Ну що з того, що ви мені родич? Те, що на прилавках, те й у продажу.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— На тренуванні вчимо бити тільки в штангу, зате у грі наші хлопці влучають тільки у ворота.

Мал. А. БОРДУНІСА

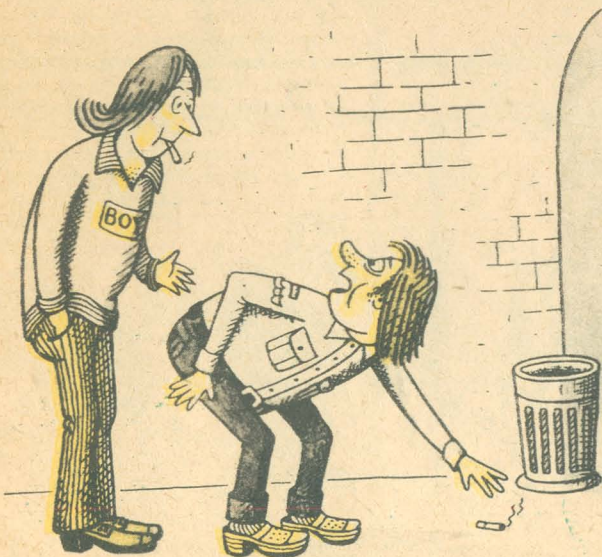
— Що це ти несеш?
— Та дома цемент валявся. Мені він зовсім не потрібний, а на будівництві може згодитися.

Мал. Р. САХАЛТУЕВА

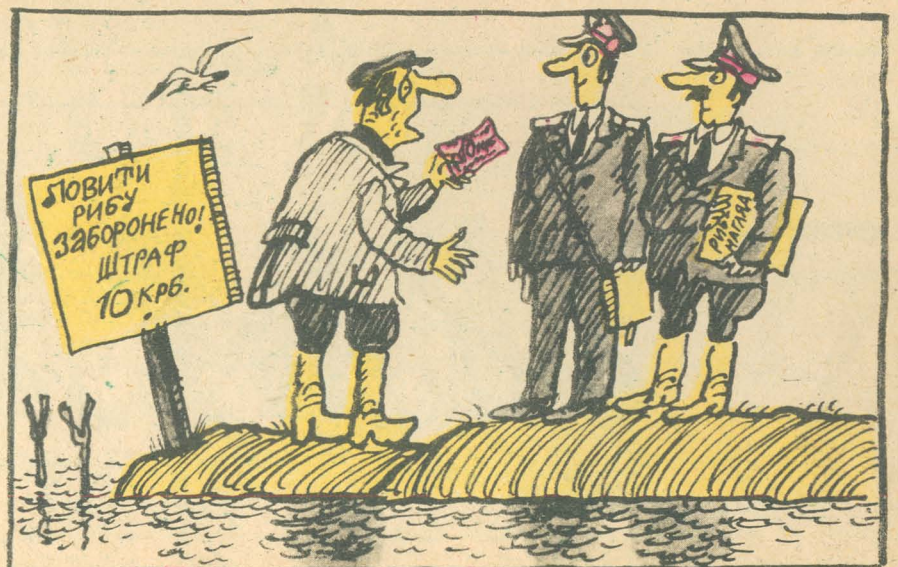
— А я пам'ятаю той час, коли ще тут величезні черги збиралися.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Почекай, я недокурок мимо урни кинув. Треба підняти.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Візьміть з мене, будь ласка, штраф. Учора я тут ловив рибу і цілу ніч совість мучила. Ледве вас дочекався.

— Курей привозять таких живучих, що з бульону вилітають.

В. КРИВОШЕЮ — інженерів-контролеру Придніпровської спецайстерні — за брак у ремонті зернових комбайнів, про що розповідалося у № 2 журналу. В. Кривошею звільнено з посади. На керуючого спецайстернею П. Лихошерста зроблено грошове нарахування. Про це повідомив Перцеві голова Миколаївського обласного комітету народного контролю тов. Момотенко.

С. СЕНЬКІВУ — начальникові Рогатинської радіотелемайстерні (Івано-Франківська область). Його звільнено з роботи за тяганину з ремонтом телевізора гр. Цижми (див. замітку «Питання вирішили» у № 3 журналу). Повідомляючи про це, генеральний директор обласного виробничого об'єднання «Ремрадіопобуттехніка» тов. Воробянич сповістив і про те, що телевізор «Старт-308» нарешті відремонтовано.

Б. ТАРАСЕНКО та Л. БЕВЗЕНКО — завідувачим молочно-товарними фермами колгоспу «Перше травня» на Миколаївщині. Їх звільнено з роботи за зловживання та недобросовісне ставлення до виконання своїх обов'язків. Адміністративні органи розслідують факти зловживань, допущені колишнім головою цього колгоспу В. Аескіним. Про це повідомив після перевірки листа, одержаною Перцев, секретар Врадіївського райкому партії тов. Тарасенко.

Товариші кияни і гості міста, ніхто з вас, часом, не збирається в Кіровоград? Мені конче потрібно передати туди посилочку з подарунком для тещі. На день її народження. До того дня не так уже й багато лишилося — яких-небудь два тижні.

Передбачаю, що дехто може здвинути плечима: дивак, мовляв, давно міг би піти у найближче поштове відділення, відправити посилку і забути про неї.

одержати «згідно Статуту зв'язку СРСР» компенсацію — по два карбованці п'ятдесят копійок за посилку плюс те, що відправник заплатив за поштові послуги. Ще трохи згодом надійшов і переказ — на шість карбованців дев'яносто копійок.

— А що ж ви хотіли? — перепитав мене один відповідальний зв'язківець. — Щоб за кожен кілограм ваги неоціненої посилки міністерство плати-

Звичайно, міг би. Але я не хочу ризикувати своєю репутацією уважного зятя. Он житель міста Гайсина Вінницької області В. П. Снігурьов свого часу відправив у Моршин Львівської області

дві посилки вагою понад сімнадцять кілограмів, а що з того вийшло? Посилки щезли, зате Василь Петрович змушений був пояснювати свої моршинській рідні, що він поважає її, як і раніше, і гостинець відправив своєчасно, а винні у всьому зв'язківці.

Почекавши кілька тижнів, В. П. Снігурьов навідався у відділення зв'язку і написав відповідну заяву, проте і її спіткала доля посилки. Принаймні, протягом місяця з боку зв'язківців не було найменшого натяку на те, що вони щось шукають. Тоді В. П. Снігурьов поскаржився «Перцеві», а ми ознайомили з його скаргою Міністерство зв'язку УРСР. Невдовзі на ім'я Василя Петровича надійшла відповідь, підписана заступником начальника Головного управління поштового зв'язку міністерства В. Л. Панасюком, в якій управління вибачалося за «завдані неприємності у зв'язку з недержанням посилки», обіцяло провести відомчу перевірку і додатково повідомити про її результати, а поки що пропонувало

по червінцю? Чи не жирно буде? Нехай послають цінними — тоді ніяких непорозумінь не буде.

Ну, по-перше, редакційна пошта свідчить, що цінні посилки зникають з таким же успіхом, як і не оцінені відправником. А по-друге, навіряд, щоб хто-небудь, відправляючи посилку, ставив собі при цьому за мету розбагатіти на міністерських компенсаціях.

Втім, В. П. Снігурьову, можна сказати, трохи навіть пощастило. Він і листа люб'язного одержав з міністерства, та й майже сім карбованців на дорозі не веляються. А от харків'янин Н. А. Мазур нерівні полсував не менше, проте виходив і вибігав усього один карбованець. 30 жовтня минулого року його батьки, котрі проживають у місті Ізяславі Хмельницької області, послали синові гостинець. До Харкова, а точніше у відділення зв'язку № 135, посилка доповзла аж 25 січня 1981 року. За такий строк гостинець, звісно, перетворився на щось малоестетичне і неїстівне. Н. А. Мазур зажадав відшкодування збитків і одержав незабаром 1 (один) карбованець. Це вам за те, посягнув йому письмово начальник Харківського міського управління поштового зв'язку Ф. С. Гончаров, що ми лише затримали

посилку. Якби загубили її зовсім — одержали б трохи більше.

І все. І ніяких там сентиментів на зразок «шановний» чи «вибачте».

Проте навіть Н. А. Мазуру є чим втішитися. Нехай перед ним не вибачилися, але карбованець йому виплатили і цим фактично визнали свою вину. Громадянин Челака із села Дмитрівки Знамянського району на Кіровоградщині у гіршому становищі. Надсилаючи своїм родичам дві посилки, він необачно похвалився, що має намір потішити їх справжнім медком — липовим і з різнотрав'я. Захопившись, відправник прочитав працівникам пошти справжню лекцію про цілющі якості цього продукту, що й вирішило долю обох посилочок. До адресата вони не дійшли. Компенсації ніхто не хоче йому виплачувати. На вибачення громадяннини Челака також годі й сподіватися, бо його скаргу, напевно, розглядатиме заступник начальника Кіровоградського обласного виробничо-технічного управління зв'язку Ф. Г. Манухін, а він, судячи з відповідей, які одержують відправники тих посилочок, що загубилися або погнили, — страшенно зайнята людина. Йому навіть нема коли перелічити як слід те, що він підписує. І тому частенько виходять з-під його пера відповіді, котрі за змістом частково або повністю годяться для рубрики «Страшне перо не в гусака...», а за суттю їх інакше не назвеш, як відписками. Відписки бувають двох варіантів.

Перший варіант відповідей надсилається тим громадянам, котрі мали необережність відправити посилки перед святами. Ім тов. Манухін із ледь прихованим роздратуванням розтлумачує, що посилки блукають по кілька тижнів тому, що винне «різке передсвяткове збільшення відправлень». Майте, мовляв, совість, надсилате гостинці коли кому заманеться, а тоді ще й з претензіями лізете.

Якщо на «передсвяткове збільшення» послатися не можна, застосовується другий варіант. Приміром, кіровоградка Л. І. Гуріна поскаржилася, що 12 лютого відправила посилку, минув місяць, а її досі не одержали. Тов. Манухін їй пише: повідомляємо, що посилку вручено 26 березня. І знову ж таки — ніяких там «вибачте».

От і скажіть мені тепер, чи можу я зі спокійною душею відправляти гостинець у Кіровоград? Навряд. Надійніше скористатися оказією. Принаймні, поки Міністерство зв'язку не наведе порядок у цій справі.

В. БОНДАРЕНКО.

— І треба ж! Бідолаха страждає безсонням!

ТРЕТІЙ КВИТОК

(СЦЕНКА)

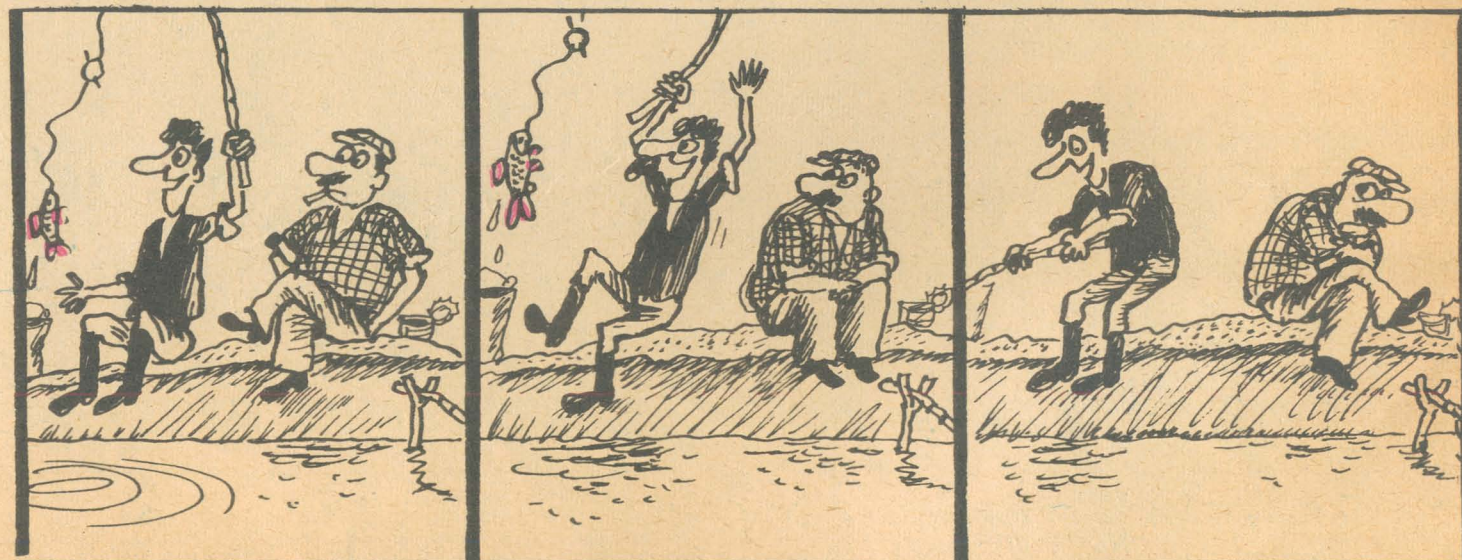
Перший: — Знаєш, я здається, закохався.
Другий: — Давно пора! Вітаю!
Перший: — Нема з чим, власне кажучи, вітати. Заміжня вона. І чоловік у неї гарний.
Другий: — При чому тут чоловік?! У коханні треба бути рішучим. Ти їй казав про своє почуття?
Перший: — Казав.
Другий: — А вона?
Перший: — Сказала, щоб я закохався в когось іншого.
Другий: — Дуже дотепно. А квіти ти їй дарував?
Перший: — Оберемками.
Другий: — І як?
Перший: — Радила, щоб я викинув свої віники у найближчу урну.
Другий: — Рішуча! Але ти не втрачай надії. Жінки ніколи не говорять те, що думають. Ти пробував її поцілувати?

Перший: — І одержав такого ляпаса, що й зараз щока горить.
Другий: — Оце так жінка! Все правильно. Ти що ж, хотів, щоб вона відразу тобі на шию кинулася? Тут тактика потрібна, терпіння. Запроси її у філармонію на концерт, припустімо, органної музики... А вже після концерту, під відповідний ліричний настрій...
Перший: — Вже придбав.
Другий: — Що придбав?
Перший: — Три квитки на концерт органної музики. Одягайся швидше, бо ж о сьомій початок.
Другий: — А при чому тут я?
Перший: — Твоя дружина сказала, що без тебе нізащо не піде...

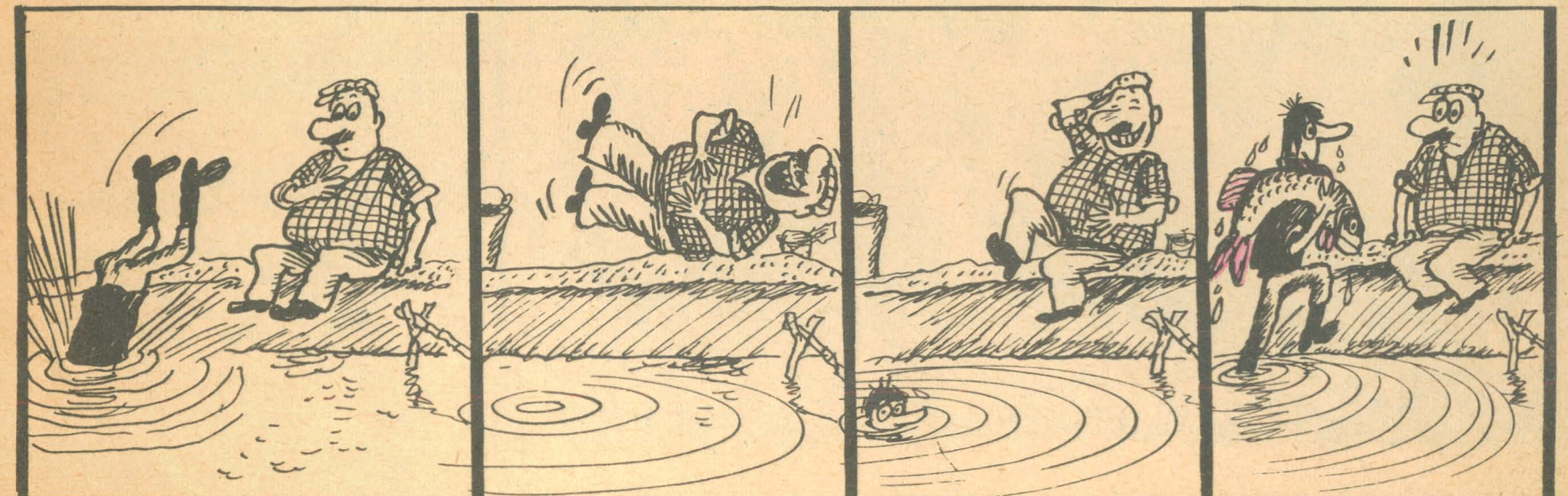
**Григорій ПОДОЛЬСЬКИЙ,
Борис ШАПІРО.**

м. Вінниця.

МУЛЬТИК
З ПЕРЦЕМ

ЧОРНА
ЗАДРІСТЬ

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Поета Володимира БРОВЧЕНКА з його першим 50-літтям.

Дружній шарж А. ВАСИЛЕНКА

АФОРИЗМИ ТА СМІШИНКИ

- Не такий страшний чорт... на автопортреті.
- Духовий оркестр вразив слухачів... блиском інструментів.
- Котів на свого начальника бочку... з медом.
- Щоб стати справжнім чоловіком, треба багато дечого навчитися і в жінок.

Борис МИРОНЕНКО.

● Про нашого директора нічого поганого не скажеш. Він цього терпіти не може.

● Теща — це та жінка, без якої добра половина гумористів померла б з голоду.

● За двома зайцями поженешся, половина тролейбуса проїде без квитків.

М. БОГУСЛАВСЬКИЙ.

● І в бронзову епоху були люди золоті серединки.

● Навіть факел може використовуватися, як дубець.

● Неможливо осідлати безхребетного.

● Гримаса — найбільш популярна пантоміма.

Тодор БАКРДЖІЄВ.

КОРИСНИЙ ЧУБ

ЖАРТ

- Відпочити поїду до Чорного моря!
- Вже затвердив профком, моя любя.
- Наберуться з тобою на морі тім горя, Відростив би хоч довшого чуба.
- А навіщо потрібна мені така мука:
- Літом, в спеку ходити патлатим?
- Чоловіче, ти ж плаваш, мов каменяка,
- То хоч буде за що із води витягати!

Анатолій ДЕДЮН.

м. Біла Церква.

ПІДКОВАНЕ ЛОША

У степу Кобила-мати Пригоргалась до Лошати:
— Ким же, ангеле мій, все ж станеш ти, як підростеш?
— Раз я ангел, ненюко мила, То повинен мати... крила,
А з крилатого в свій час Вийде добрий кінь... Пегас!

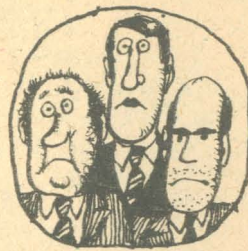

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

НОВІЛЛЕЙ

ДРАМА У ДВОХ КАРТИНАХ, НА ОДНУ (ДУЖЕ УПОВІЛЬНЕНУ!) ДІЮ

Дійові особи:

Клембек Едуард Петрович — начальник будівельного управління «Ізюмбуд». Шаповалов Федір Тимофійович — колишній начальник Ізюмської дільниці старшого виконавця робіт. Асеев Віктор Павлович — заступник голови Ізюмської міської Ради народних депутатів. Семотюк Михайло Григорович — колишній завідувачий Ізюмським міськвнво. Побідинський Валерій Лаврентійович — директор Ізюмської дитячо-юнацької спортивної школи. Бугаєнко Микола Олексійович — завідувачий міськвнво.

КАРТИНА ПЕРША

На передньому плані — щедро накріті найтками і напоями столи. Позаду — контури новобудови. Видніються ніші для вікон і дверей. Чути, як свище протяг. Дах будівлі недокритий. Стіну прикрашає плакат: «План будівництва дитячо-юнацької спортивної школи виконаємо достроково!» Заходить група людей. Сідають.

Побідинський. Товариші, ми зібралися сьогодні, щоб відзначити десяту річницю з того дня, коли було закладено першу цеглину цієї школи-красуні. Отож, перший тост пропоную за наших будівельників. А оскільки того пам'ятного 1971 року дільницю старшого виконавця робіт очолював Федір Тимофійович Шаповалов, то і за нього персонально.

Кілька голосів. За Шаповалова! Шаповалов. Друзі, я дуже вдячний вам, але ж я тільки починав. А після мене ж були ще й інші керівники дільниці. Володимир Пантелійович Федоров, Анатолій Федорович Маслов, Леонід Дмитрович Несук. Опісля, три роки тому, нашу естафету прийняли керівники «Ізюмбуду» — Михайло Федорович Бугаєв, Сергій Федорович Кравченко, Едуард Петрович Клембек. Як бачите, нас усього сім чоловік. То давайте за всіх одразу!

Семотюк. Авжеж. Спортивна молодь у моєму кабінеті свого часу всі пороги пооббивала — все просила: допоможіть та допоможіть збудувати школу! Я просив будівельників. Будівельники завжди кудись поспішали... На інші об'єкти. Так і не допроєнсь... (До Бугаєнко). Тепер ваша черга. Просити.

Бугаєнко. Що я ї роблю. Регулярно. Побідинський. Та що там старе згадувати. Давайте вип'ємо та закусямо.

Гості спорожняють чарки. У всіх очі лізуть на лоба. Загальне замішання.

Побідинський. Закушуйте, любі гості. Клембек (кривлячись, шепче до Шаповалова). Чи він вирішив над нами поспіяти? Понапивав якоюсь дикою кислотину...

Шаповалов. Е, друже, та тут не тільки напій не того, а й закусь якась... Котлети — сирі, недосмажені, картопля — недоварена... Усе воно якесь дивне... Як їм не соромно було гостей запрошувати?

Побідинський. Я бачу, тут дехто перешиптується. Мабуть, не до смаку наші найдки та напої. Просимо вибачити, бо ми так поспішали... Так заніконались... То чим багаті, як кажуть, — тим і раді. Клембек. М-так... Поспішиш — людей наслід-

шиш. (До Шаповалова). Пам'ятаєте, у якому стані ми прийняли від вас цей об'єкт? Довелося нам починати з того, що розібрали до фундаменту змуровані вами стіни спортивного залу. Бо кладка була аж занадто оригінальною — на піску з невеликими домішками цементу.

Шаповалов. Ви хочете сказати, що ми гарячку поролі? Нічого подібного. Ха-ха, ми сім років на цьому об'єкті протовклися.

Клембек. Та воно й видно, бо аж двічі починали закладати фундамент під котельню. Шаповалов. Правда, було таке. Але ж все-таки довели її до ладу. І вам здали готовою. А ви догосподарувалися до того, що тепер там немає ні вікон, ні дверей і все обладнання зникло.

Побідинський. Товариші, та досить уже дискусії розводити. Давайте краще за наше керівництво вип'ємо. Пропоную тост за керівників міськвнвокомуну. І за вас особисто, Вікторе Павловичу (звертається до Асеева), оскільки ви є куратором цієї будови. Пийте-пийте, не соромтесь!

Асеев (вагається). До чарки та закусок доторкнутися не наважується).

Присутні починають потихеньку підніматися з-за столу

КАРТИНА ДРУГА

Декорація та ж, що і в першій картині. На сцені з'являються хлопчики й дівчатка в спортивних костюмах.

Хлопчик. Любі наші гості, дозвольте вас привітати від імені всіх кунів спортсменів Ізюма з нашим і вашим святом!

Дівчинка. І вручити вам ось ці букети... Вручають присутнім щось схоже на вінки.

Хлопчик. Вони, правда, не дуже гарні. Та це не біда. Коли ви здасте нам школу — тоді й ми вам принесемо справжні квіти.

Діти вибігають. Клембек. Гм!.. Оригінально... Шаповалов. А дивіться, як піросло наше юне покоління. Пам'ятаю, як прибігали колись на новобудову. Ще отакими шкетами...

Побідинський. Хе! Згадали... Та це вже діти тих, що тоді прибігали...

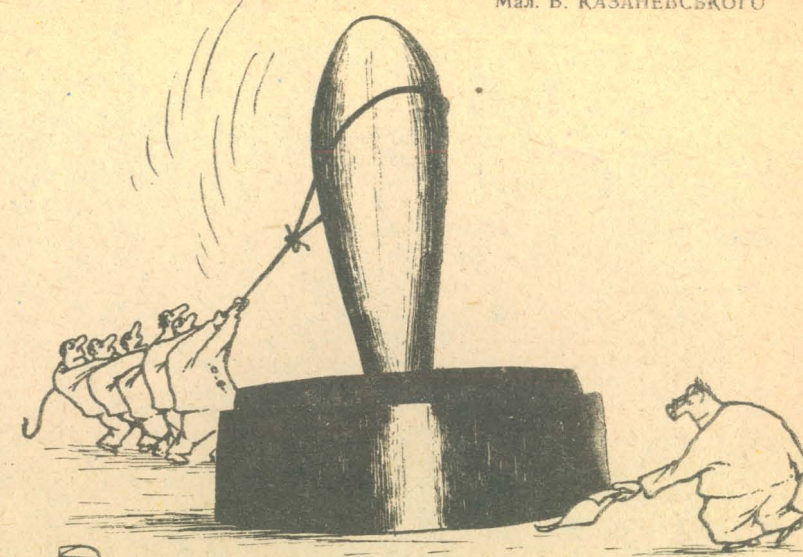
Завіса. Музика грає спортивний марш.

М. ПЕТЛЕНКО.

Харківська область.

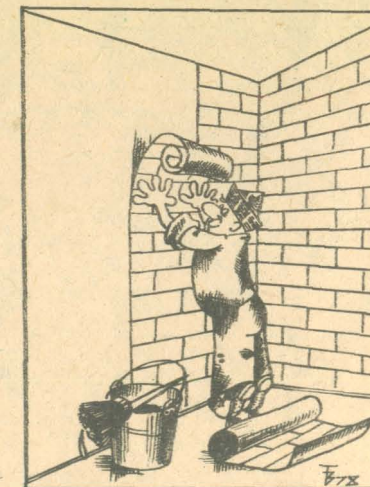

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

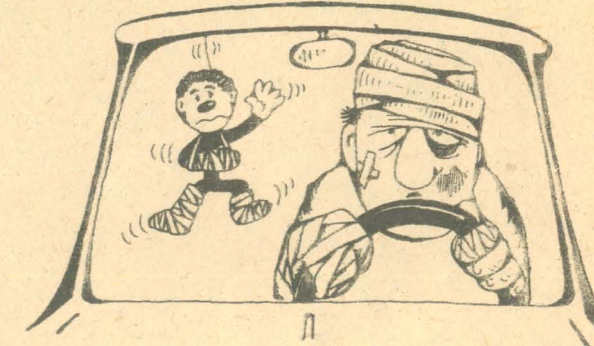
Без слів.

Мал. В. ТИТОВА (Донецька обл.)

Без слів.

Мал. М. КРУТИКОВА (Свердловськ)

Без слів.

Мал. П. САПОЖНИКОВА (Суми)

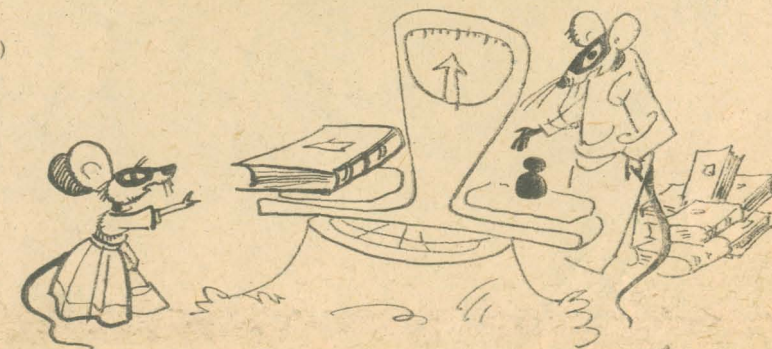
Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

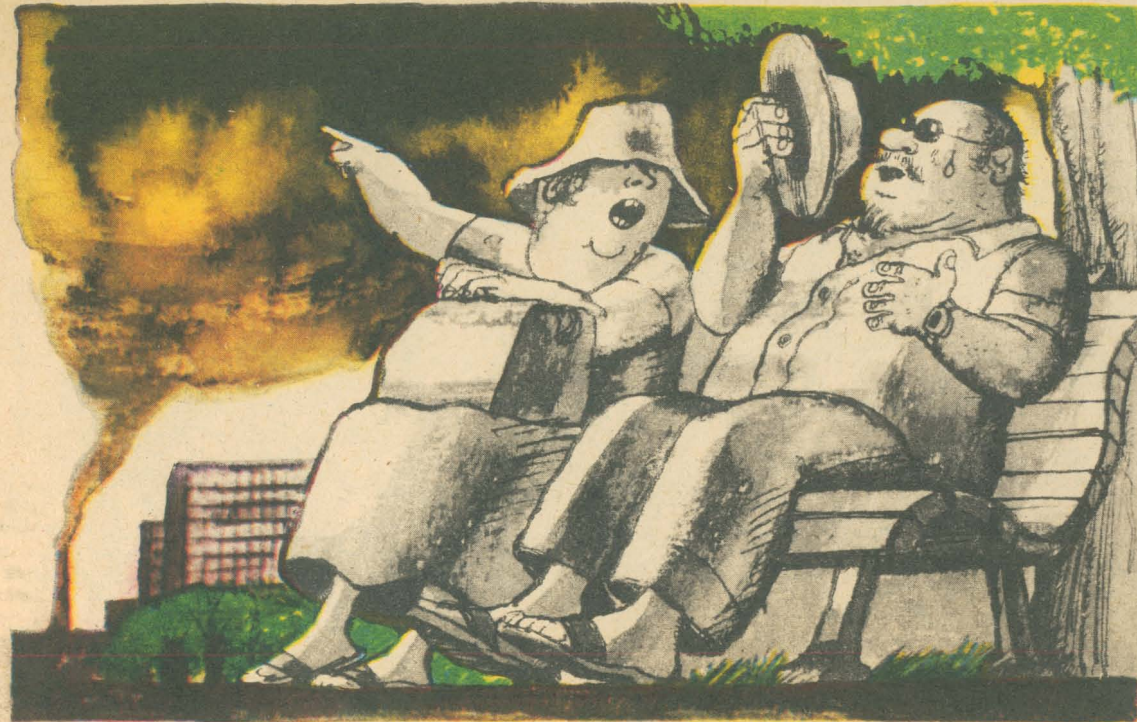
Без слів.

Мал. М. ЛИТВИНА (Харків)

— Мені б з автографом!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Нарешті дощик збирається.
— Та ні, це новий завод пустили.

«ФІЛАНТРОПИ»

3
РАКЕТАМИ

Із відповідних словників кожен, хто це не знає цього, може дізнатися, що філантропія — це, коли те греське слово по-нашому тлумачити, означає людиноловство. Це, мовляв, допомога нужденним, благодійництво; до того ж — цілком безкорисливе, від самого лише бажання робити щось добре для інших.

Так тож — у словниках, а от у житті повсякденному, зокрема американському, інакше буває. Так, скажімо, деякі американські «філантропи» зметикували, що під виглядом безкорисливого служіння ближньому своєю можна добряче прислужитися власній кишені.

Якщо віддавати належне фактам, то слід сказати, що першим у Сполучених Штатах до цього дійшов, іще на початку нашого століття, Ендрю Карнегі, засновник династії американських мільярдів, як їх тут називають, «королів чавуну і сталі».

Саме він заснував перший такий у США фонд, назвавши його благодійницьким. Згодом його далеко переплюнули у цій вигідній справі Рокфеллери, Форди, Дюпони, Меллони та інші товстосуми. Але ж Карнегі був такий першим.

Так от цей Ендрю Карнегі взяв та, можна сказати, відірвав од себе цілих 10 мільйонів доларів і віддав на допомогу нужденним, на освіту, на корисні дослідження.

Так що ж, може дехто запитати, виходить, і справді — безкорисливий благодійник?

Якби ж то! Річ у тім, що в Сполучених

Штатах кошти, призначені на благодійні цілі, звільняються від оподаткування. Навіть тоді, коли йдеться про мільйони. Зрозуміло? Саме це в першу голову й пробуджує «філантропічні» поривання ласих до будь-якого бараша товстосумів. Зважте, що вкладені в подібні фонди мільйони не лежать таким собі нерухомим скарбом. Їх перетворюють на акції та інші цінні папери, на які нарастають добрі проценти. І виходить: витратив якийсь там мільйон із того фонду, а тим часом процентів набігло уже два мільйони. Отак із 10 мільйонів, укладених Карнегі у фонд свого імені, стало вже аж 335 мільйончиків доларів! А крім того — ще й, так би мовити, бараш для авторитету: яке, мовляв, благородство, яке безкорисливе благодійництво!..

Зрозуміло, офіційно тими мільйонами з фонду розпоряджаються вже не самі Карнегі (чи там, скажімо, Рокфеллери або Форди) — є для цього ради фонди. Серед їх членів — відомі громадські діячі та учені з гучними іменами. Але то — про людське око. А насправді — усім диригують хазяї-«філантропи».

Що, може, відповідні урядові чиновники нічого не віддають про цю хитромудру арифметику? Віддають, але що з того! От якось, досить уже-таки й давньєко, один із верховних прокурорів США, Дж. Уїпкіршем спробував був ближче познайомитися зі справами тих фондів, навіть завів уже було кримінальну справу на сімейство Карнегі. А що вийшло? Нічогісінько, якщо не враховувати того факту, що необачний Дж. Уїпкіршем невдовзі перестав бути верхов-

ним прокурором. Порівняно недавно, наприкінці 60-х років, член палати представників конгресу США Р. Патмен теж спробував докопатися суті. Вивчивши справу з фондами, він дійшов такого висновку: «Філантропію в нашому суспільстві перетворено на зручний засіб навминого ухляння мільйонерів од фінансової та моральної відповідальності перед нацією».

Але й у конгресмена, як колись

з верховного прокурора, теж нічого з тією тонкою справою не витанцювалося. Бо можновладний капітал — ото і є там найвища влада і найвищий прокурор...

І все ж таки, який, здавалося б, окрім морального, зиск іще можна мати із тих коштів, що їх фонди й справді витрачають на освіту, на наукові дослідження?

Виявляється, можна. Та ще й неабиякий. Щоправда, доларами він обертається не одразу — тут проходить процес триваліший і складніший. А втім, надамо слово деяким дуже обізнаним у цій справі американським фахівцям.

Ось, наприклад, автор книги «Багатії і зверхбагатії» Ф. Ландсберг пише, що коли Карнегі або Рокфеллери дають долари на освіту, то це означає, що таким робом вони уже наперед дбають про те, щоб «зробити майбутніх спеціалістів і учених своїми вічними боржниками». Мовляв, не забувай, на чій грошенята ти, чоловіче, вчився!

А далі така арифметика виходить: саме ті університети, яким «філантропи» долари підкидають, якраз і дають Америці державних діячів, партійних босів, директорів великих компаній та банків. А це вже для Карнегі й Рокфеллерів — «свої люди».

Або візьмомо наукові дослідження. При цьому знову ж таки пошлемося на знавця цієї справи — автора книг про фонди В. Сміта. А він, між іншим, повідає, що горезвісний «Інститут проблем комунізму» при Колумбійському університеті, де так старанно трудився запеклий антикомуніст З. Бжезінський, був створений на долари з фонду Рокфеллерів. Сімейство ж Карнегі, щоб не пасти в цій справі задніх, дало грошки на такий самий антикомуністичний заклад при Гарвардському університеті. І ще повідав В. Сміт, що фонди особливо заохочують дослідження, які стосуються двох галузей — зовнішньополітичної і військової.

Бо ж тут, зрозуміла річ, йдеться про одне й те ж: як роздмухувати війну «холодну», а тим часом виробляти якнайбільше різної сучасної зброї. А бізнес на зброї — найвигідніший для фабрикантів смерті, до яких здавна належить хоча б і оте ж таке сімейство Карнегі...

Отут буде саме раз сказати кілька слів про недавні «одкровення» дослідників, які годуються із сейфів фонду Карнегі.

У Білому домі (а відтак — у державному департаменті, у Пентагоні) хазяїн змінився. Що та зміна принести може? — це запитання цікавить усіх.

Сімейство Карнегі, як і інші такі ж сімейства, знає: ця зміна повинна йому приносити зиск, прибутки. Може, навіть іще більш, ніж це було досі. Отож на замовлення і на грошки фонду Карнегі спішно було склепано щось на подобу рекомендацій новій вашінгтонській адміністрації — таку собі доповідь під багатомовною назвою: «Виклик національній безпеці Сполучених Штатів».

Уже сама ця назва викликає згадку про З. Бжезінського — це ж його улюблена термінологія. Та й справді-таки, що тому і цю назву підкинув саме він, тепер уже колишній радник колишнього президента.

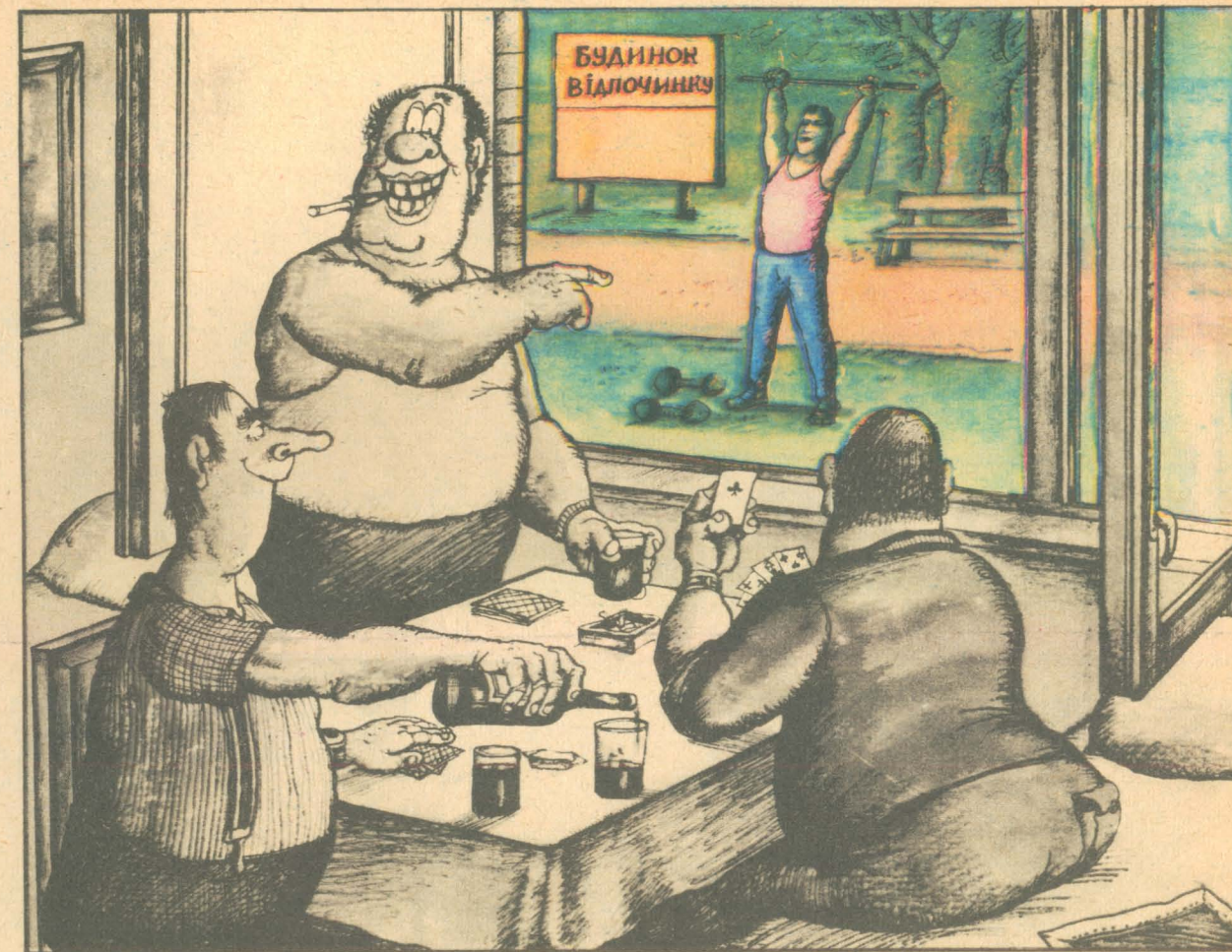
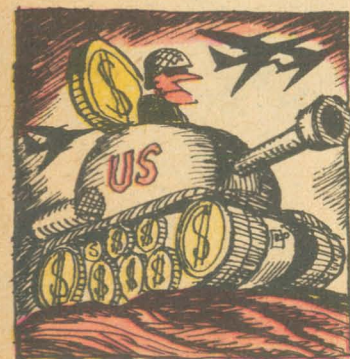
У тій доповіді все, від назви починаючи, новизною не відзначається. Хіба що тільки дещо підфарбовано. Та ж сама «радянська загроза», той же самий «комуністичний виклик». Та й ті ж самі, звісна річ, рецепти: нарощувати військовий бюджет США, продукувати якомога більше новітніх ракет і так далі. Все — цілком у дусі З. Бжезінського і невиправних мілітаристів.

До речі, до створення тієї доповіді фондом Карнегі залучений був і колишній головнокомандуючий об'єднаними збройними силами НАТО в Європі відставний генерал Е. Гудлейстер. Як консультант. Так що бравий генерал теж до справ «філантропічних», як бачите, прилучився. Що ж, які «філантропи», такі й підручні їхні!..

Щоб повнішим був образ усіх тих «благодійників» людських, нагадаємо, що, наприклад, той же фонд Карнегі свою діяльність розгортає під девізом: «Сприяти загальному миру». (Правда ж — чудово?). А теперішній глава сімейства Карнегі (його, як і засновника династії, також звать Ендрю) любить запрягатися, що, мовляв, головною метою його життя є — що б ви думали? — «прискорити процес повної ліквідації міжнародних воєн, які накладають брудну пляму на людську цивілізацію».

Що тут можна іще сказати?! Американський публіцист Р. Брайан, який довог вивчав справи тих фондів, сказав таке: «Там, де в Сполучених Штатах розп'якують про філантропію та благодійництво, слід чекати зустрічі з безмежним ханжеством і лицемірством».

Яків ВАЛАХ.

— Якийсь чокнутий прибув у наш санаторій: щоденно фіззарядку робить.

ЖАРТІВІ УСМІШКИ

ХВОРИЙ ДІД

Минуло дідові 90. Вже й сіна накосити не може і бачити гірше став. От вирішив він підлікуватись і прийшов до лікарні. В реєстратурі шукали-шукали його картку — нема.

— А ви, діду, раніше були в лікарні? — питає реєстраторка.

— Ну, звичайно, був, — відповідає дід.

Реєстраторка знову почала шукати його картку.

— А коли ж ви, дідусю, були в нас?

— Та точно, дочко, не пам'ятаю, — відказує дід, — чи в тридцять п'ятому, чи в тридцять шостому, а може, й пізніше, але добре пам'ятаю, що до війни.

Повідомив П. ПАВЛЮК.

м. Володарськ-Волинський Житомирської області.

МАБУТЬ, БАГАТО

Сусід запитав у маленької дівчинки: — Оксанко, багато твій тато вчора риби спіймав? — Не знаю... Я бачила в торбі тільки дві маленькі рибинки, а мама казала, що вони татові будуть тижень боком вилізати... Мабуть, багато спіймав...

Повідомив Я. ПОГАРСЬКИЙ.

м. Переяслав-Хмельницький Київської області.

НАВІЩО ГОРИ

Було це давно, ще за старих часів. Вийшов кум Іван на вулицю, дивиться — аж кум Грицько на стодолі сидить.

— Гей, куме, чого це ви з самісінького ранку на стодолі сидите?

— Та був я оце в лікарня... Так він мені порадив поїхати в гори, подихати гірським повітрям... А як я поїду, як у мене грошей немає. То я й думаю, нащо їхати в гори, коли в мене стодола висока...

Повідомив В. БАШИНЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ.

ВСЕ МОЖЕ

Прийшов до відділу кадрів один чоловік і проситься на роботу.

— А що ви вмієте робити? — питає начальник.

— Можу класти цеглу!

— А ще що?

— Ще можу й не класти...

Повідомив Г. ШТАНСЬКИЙ.

м. Костянтинівка Донецької області.

КУЛЬТУРНИЙ ВІДПОЧИНОК

Зустрілися двоє знайомих. Розговорились.

— У вас тепер два вихідні на тиждень — субота і неділя. То як ти культурно відпочиваєш? Буваєш на концертах чи лекціях?

— Аякже!.. В суботу я даю концерт жінці і тещі, а в неділю слухаю їхню лекцію про шкідливість алкоголю... От так і відпочиваємо...

Повідомив А. ВОЛКОВ.

м. Олександрія Кіровоградської області.

Сполучені Штати Америки з благословіння адміністрації Рейгана щороку постачатимуть Пакистану зброю і військову техніку на суму 400 мільйонів доларів.

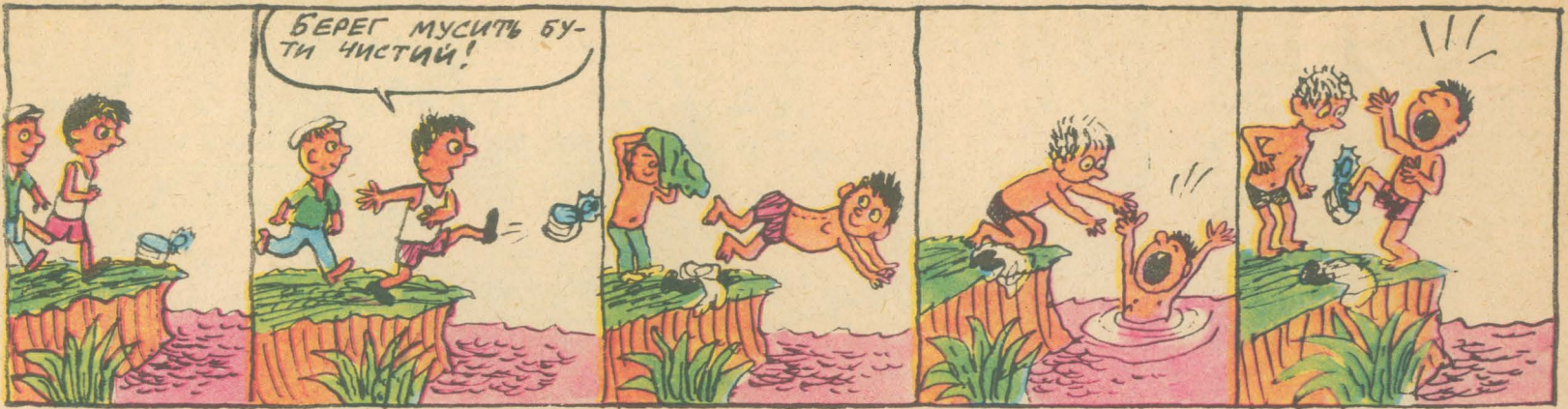
(З газет).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Щедрий американський чорногуз.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КАЛАМБУРИ КОТИ

Гralись м'ячиком КОТИ.
Перший каже:
— Ти КОТИ!
Ну, а другий:
— Ти КОТИ!
Посварилися коти.
Тож, Оленко, грайся ти!

Роман ЮЗВА.

ПОСЛУГА ЗА ПОСЛУГУ

Бабуся відпочиває на балконі.
Підходить засмучена онучка.
— Оленко, що тобі? — питає старенька.
— Манну кашу їсти не хочу.
— Чому, Оленко? Манна каша дуже корисна. І, до речі, твоя мама готує її дуже смачно.
— Бабусю, а ти любиш манну кашу?
— Дуже люблю!
— А молоко?
— Теж люблю!
— От добре! Знаєш що, бабусю? Тоді давай одна одній допоможемо. Ти з'їж за мене манну кашу і випий молоко, а я за тебе полежу.

Микола КОЛЕСНИКОВ.

ЗАГАДКОВИЙ ЗВІР

— Галю, що це ти намалювала на папері? — запитує брат сестричку.
— Звіра.
— А як же він називається?
— Я ще не придумала.

ПРО СЛОНА

— Васильку, ти не знаєш, чому слон спить стоячи?
— Знаю: у нього немає ліжка.

НА ПАРОПЛАВІ

Толик з батьками пливе на велетенському пароплаві. Хлопчик перехилився через борт, пильно вдивляється: чи далеко до берега.
— Сину! — відійди від борта, не то впадеш, і акули тобою пообідають! — застерегла мама.
— Не пообідають, бо зараз тільки сніданок.

ОДИН — НЕ МІГ...

Перевіряючи домашнє завдання Петренка, вражена вчителька запитала учня:
— Не розумію, Вадиме, як одна людина могла зробити у творі стільки помилок?
— Не одна, Маріє Василівно, — це ми удвох з братом писали.

Ігор СІЧОВИК.

У ЧОМУ СПРАВА?

Вийшла гуска
На подвір'я,
В неї чисте,
Біле пір'я.
Гуску курка
Перестріла,
Глянула,
Засокотіла:
— Хочу в тебе
Запитати,
Де пір'їнок
Білих взяти?
Як вдягну я
Біле пір'я,
Буду чистою
З тих пір'я!
Гуска їй:
— Не в цьому справа:
Ти ходи, як я,
До ставу.

Аркадій МУЗИЧУК.

ПОДАРУНКИ

— Коли у тебе день народження? — запитують друзі у Оксанки.
— Завтра, — відповідає та. — Але подарунки можна приносити і сьогодні, і завтра, і після-завтра!..

О. БОГДАН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ФАНТАСТИЧНА ІСТОРІЯ

УСМІШКА

Ми сиділи в кімнаті гуртожитку. Кожен займався улюбленою справою: Дмитро дрімав, Андрій позіхав, Віктор шукав, що б його з'їсти, а я читав.

— Ей,— подав голос Віктор,— хліба нема. Чия черга в магазин бігти?

— Твоя,— відразу прокинувся Дмитро,— я вчора ходив.

— Вчора була моя черга,— заперечив Андрій.

— Ну, то, значить, позавчора,— відразу погодився Дмитро.

— Не будемо сперечатися,— запропонував я.— Давайте зробимо так: хто розповість історію, в яку ніхто з присутніх не повірить, той і не піде до магазину. Давай, Вітю, починай.

— І тут я перший,— невдоволено пробурчав Вітя.— Добре, слухайте: я винайшов вічний двигун! Ну, як? — А що? Цілком можливо,— сказав Дмитро,— ти ж у нас геній.

— Ви що — подуріли?! — закричав Віктор.— Вічний двигун неможливо створити!

— Так, один кандидат є,— кажу, наче й не чую його.— Хто наступний?

— Ви, звичайно, не повірите,— сумно зітхнув Дмитро,— але я старший від свого батька років на десять.

— Ха-ха-ха,— радісно засміявся Віктор,— чому це — не повіримо? Може таке бути, може!

— Давай ти, Сашко,— буркнув до мене сердито Дмитро,— збреши щонебудь.

— Чому це я маю брехати,— образився я,— істинну правду розкажу, все як було. Сидимо ми з... ну, сидів я на лісовій галявинці. Рай! Трава — килимком зеленим, густа, шовковиста. Море квітів! Повітря — нектар! Пташки щебечуть, метелики літають, бджоли гудуть. Жуки, комашки якісь повзають. Крізь гілля дерев на нас сонечко променями ласкавими бризка. І головне — ніде жодного недокурка, жодної бляшанки від консервів, жодної битої пляшки, жодної зламаної гілочки, жодного...

— Ну, дає! — вигукнув Андрій.— Пішов я по хліб.

Олександр ШАТЕЦЬ.

м. Яготин
Київської обл.

А була ж надійна схованка.

СЛОВО — СЕМЕНОВІ САВЧЕНКУ

Долинуло те слово до нас із Чорнобайського району, що на Черкащині. А точніше — із галтешнього села Веремійки, де народився, та й нині проживає, Семен Васильович Савченко.

Повернувшись із Великої Вітчизняної війни інвалідом другої групи, Семен

Васильович чимало літ працював у радянських і державних органах.

Має сім урядових нагород. А окрім того має він іще й природний дар до слова дотепного. Що й засвідчуємо оце добіркою його віршів.

НЕ ЖАРТУЙТЕ

Лікар хворому порадив:
— Ні в якому разі
Не задавнюйте хвороби,
Ідьте десь на грязі.
Хворий глянув підозріло:
— Не жартуйте,— просить,—
Ради грязей десь їхати?! —
Іх і вдома досить.

МАЛО ВЧИЛИ

— Вибрав, тату, вам невістку,
Собі наречену.
Хоч на вроду і не дуже,
Зате дуже вчену!..
— Дивись, синку, вибираєш
Не комусь — для себе...
Тільки мало її вчили,
Якщо йде за тебе.

МУКИ ВИХОВАННЯ

— Хоч би вересень скоріше,—
Могуть Ганна до Миколи,—
Щоб могли ми свого хлопця
Відпровадити до школи.
Може, трохи відпочинем,
Яш на це моя надія.
Нехай тоді з нашим сином
Вчителі чуби погріють...

Познайомився на танцях
Харитоша з Адою,
Ще й підвіз її додому
«Жигулями — Ладою».
Ада була в захопленні,
Щаслива і рада:
Кавалер хоч і не тес,—
Так машина ж — «Лада»!
Через тиждень побралися.
Потім, після того...
Роздивився він на неї,
А вона на нього...
Повернулася Ада пішки
До рідної мамини...
Кохайтесь, чорноброві,
Та не з «Жигулями».

ШКОДИ НЕ БУЛО

Щоб на будові темп робит
Ішов із графіком у ногу,
Кузьму й Павла.

на кілька діб
«Підкинули» на допомогу.
Там павутину між Павло,
Кузьма скоблив торішню норість...
Від того шкода не було,
Не кажучи уже
про користь.

ПЕКЛО — НЕ РОБОТА...

Родичів ціла копиця
В Крутія Федота.
Через них йому
в крамниці

Пекло — не робота.
Ще товар, бува, везуть,
Десь він у дорозі,
А рідня вже — тут як тут:
Стоїть на порозі.
Кума бере гобелен
Синові до ліжка,
Брат лавсану оберемок
І сувій доріжки.
Кум пальто на поролоні —
Для дочки обнову,
Сваха — ковдру жаккардову,
Сват — хустку пухову...
Кожен — просить, ледь не плаче,
Зазирає в вічі...
Доки родичам настачиш —
Торгувати нічим.

НА КОРИСТЬ

Щоб горілка для клієнтів
Не була бідою,
Гнат Кузьмич її в буфеті
Розбавля водою.
— Вода,— каже,— всяку хворість
З людини виводить.
І клієнту з того користь,
Та й мені не шкодить.

Лист
до ЖУРНАЛУ

Написав листа Панас
До журналу «Моди»:
«Що це воно, друзі, в нас
З модами виходить?
Ви фасони даєте
Чи якісь дурниці? —
Як не максі-декольте,
То міні-спідниці.
Доки буде ця безбожна
Мода існувати?! —
Від жінок уже не можна...
Очей відірвати».

НА КАБАНА

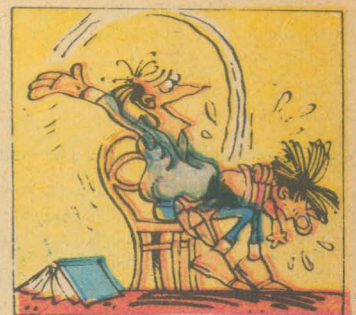
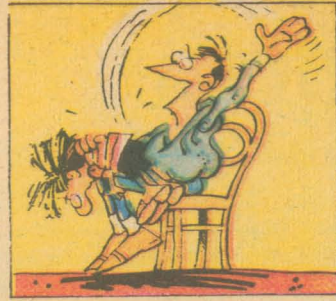
Стріла в лісі двох мисливців
Баба Катерина.
У кожного, крім рушниці,
На плечах — драбина.
— Куди це ви з драбинами?
Що за дивина?
— Полувати йдем, бабуся,
В ліс на кабана.
Стара голову задерла
Не збагне, в чім суть:
— Невже,— каже,— на деревах
Кабани живуть?

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

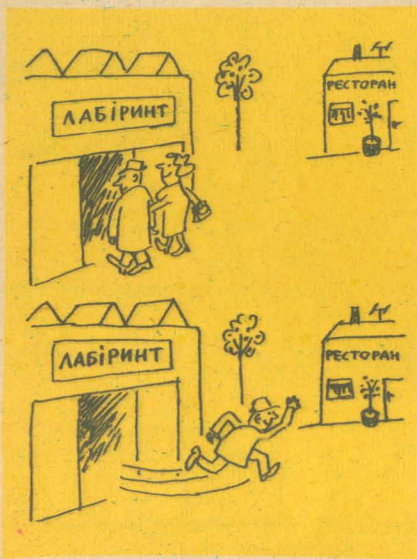
Малюнки з журналів: «ДИКОБРАЗ» — Прага,
«РОГАЧ» — Братіслава, «СТИРШЕЛ» — Софія,
«ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін.

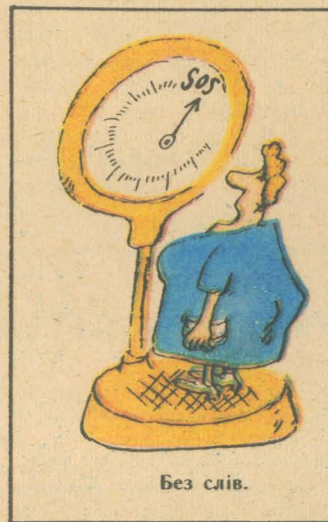
Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«Доярки не брали хворої ходоби. Зоотехнік Завадна Анна сама сказала, що буде коло проведення жиру по доярках не учасувала, а тому що говорить мені головний зоотехнік не казав і роботу зоотехніка по племділі не видно і не знаю її роботи так усі тваринники скажуть. Вона робить стихійно». (Із доповідної).

Надіслала А. ЯКИМЧУК.

«... І я не знаю, як можна любить оте баракло Аркадія. По-моєму, той, хто можить це зробити, той не є нормальним».

(З учнівського твору).

Надіслав П. І. СУМАРОКОВ.

м. Орхів
Запорізької області.

«РАПОРТ

Настоящим РАПОРТОМ рапортую, що несмотря на то, що мною уже три РАПОРТИ подано і лічно Мурзіну доложено о том, что не повішено крючки до уборних, отсутствие таких приводит до скандальных происшествий, которые обнаружили 19 января сего года в туалетных на 4-этажи.

Указание граждане меня ругают, що я не повисыв крючки до уборних, а що я туди повішу, коли не маю чого.

Просю дать указание Лісички и Рожкову абы їх повисылы, ибо оные уже выписаны з кладовки.
КОМЕНДАНТ КОРПУСА (М. НЕЧИПОРУК).

Надіслав А. ЗДОРОВИЙ.

РАНОК У СОСНОВОМУ ЛІСІ

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Зачекай малювати! А то ці туристи всю картину псують.

Уяви собі, що ти купив у магазині сорочку, приніс її додому, роздивився — а вона без комірця. Ти назад, у магазин, просиш обміняти, а продавець відповідає: гаразд, мовляв, обміняємо, але принесіть довідку, що ви — це ви, до неї додайте ще одну про те, скільки часу ви затратили на дорогу з магазину додому і навпаки, а також — засвідчене печаткою підтвердження, що вашому трояридному племіннику зроблено щеплення проти кору.

Нісенітниця? Не поспішай з висновками, а послухай, що у нас трапилось. Одержало наше об'єднання з Володимир-Волинської швейної фабрики (Луцьке виробниче швейне об'єднання «Волинь») чоловічі шовкові сорочки. Відкрили ми контейнер, заходилися приймати товар і бачимо, що відправник трохи наплутав: у контейнері не вистачало десяти сорочок вартістю 7 карбованців 20 копійок, зате дешевших — по 6 карбованців 80 копійок — було стільки ж більше. Різниця копійчана — три шістьдесят три, але ж мова йде не про півлітру, а про державні гроші. Тут кожна копійка повинна бути на місці.

Надіслали ми директору фабрики І. Занкевичу спочатку телеграму про пересортицю, а слідом — відповідно оформлену претензію. Та замість того, щоб задовольнити її, тов. Занкевич зажадав:

а) засвідчену копію нашої ж телеграми (питається: навіщо, адже він мав на руках оригінал?);

б) акт первинного огляду і перевірки кількості швейних виробів (питається: навіщо саме первинного огляду, коли є відповідний акт про пересортицю?);

в) акт на те, скільки часу ми затратили на розвантаження і підрахунок швейних виробів;

г) засвідчений зразок підпису представника громадськості.

Просто дивно, як це тов. Занкевич не став від нас вимагати довідки про склад сім'ї кожного працівника нашої фірми або копію прогнозу погоди на той день, коли ми одержали сорочки. Якщо вже давати волю бюрократичній фантазії, так давати!

В. МАЛЮК,
директор Сумського обласного об'єднання фірми «Одяг».

Добривдень, шановні телеглядачі!

На ваших екранах — не передмістя якогось екзотичного приморського міста. Це — одна з центральних вулиць, а саме вулиця Кутузова, у винятково сухопутному селищі міського типу Кигичівці, що на Харківщині. Проте зверніть лиш увагу, які мальовничі, величні водні простори розкриваються перед нашими очима! І хоча аборигени твердять, що це — звичайні калюжі, по яких у дощову пору ні пройти, ні проїхати, голова селищної Ради Іван Пилипович Засць думає інакше. Наші телекамери показати його вам не змогли, бо Іван Пилипович саме відправився на пошуки майстрів, котрі взялися б виготовити на його замовлення партію човнів, на зразок венеціанських гондол. Отже, живописні кигичівські вулиці-канали незабаром стануть судноплавними і, безперечно, привернуть до себе увагу величезної кількості туристів. І тоді, сподіваємося, у нас буде нагода провести з цього селища ще один захоплюючий телерепортаж.

А поки що, товариші, — до побачення. До наступного телебачення!

Ми чули про таку хворобу — професійну глухоту. Це коли люди, працюючи в гуркоті машин і верстатів, втрачають гостроту слуху. А де, скажи нам, могли втратити слух керівні працівники Кам'янець-Подільського цементного заводу (Хмельницька область)? Ми десятки разів звертали до них, посилали листи і телеграми, дзвонили по телефону, відраджали наших представників. І все з одним запитанням: чому вони досі не відвантажують 66 тонн цементу, виділеного нам Міністерством сільсько-господарства ще в квітні минулого

року? Та жодного слова у відповідь! Хоч би для годиться якусь причину назвали, а то просто мовчки ігнорують нас — і все!

Може, ця глухота у товаришів від іншого — наплювательства ставлення до людей?

Б. СОРОКА,
директор насінницького радгоспу «Лемешівський».

П. КЛИМЕНКО,
голова групи народного контролю.
Київська область.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Через погане водопостачання міська баня № 9 (місто Донецьк) працювала з перебоєм, бо в ній часто не було холодної води. Про це говорилось у листі, що був надрукований у «Перці» № 1.

Як повідомив заступник голови виконкому Донецької міськради Л. С. Норенко, міськводоканал вжив заходів до поліпшення забезпечення водою цієї бані. Тепер баня безперебійно постачається водою і працює ритмічно.

★ У тому ж номері журналу було вміщено лист про те, що у Вінниці по вулиці Нечая перестали ходити автобуси, бо її вже давненько розкопали, щоб прокласти труби водогону, та й покинули.

Після виступу Перця заступник голови виконкому Вінницької міськради А. М. Рибачук повідомив, що нині прокладку труб завершено, траншею засипано, вулицю

впорядковано і рух автобусів №№ 2 та 7 відновлено.

★ Жителі села Крилівки (Житомирщина) поскаржилися Перцеві на те, що в їхніх будинках часто не буває електрики.

Голова виконкому Андрушівської райради О. Д. Стельмах повідомив редакцію, що таке становище справді було через несправність електромережі та трансформатора. Район електричних мереж провів ремонт електропроводів і трансформаторної підстанції, і тепер жителі Крилівки регулярно забезпечуються електроенергією.

★ До редакції надійшов лист, в якому відвідувач одеського ресторану «Глечик» поскаржилися на те, що їх там обрахували.

Директор Одеського тресту ресторанів Г. Я. Кульша повідомив редакцію, що цю скаргу обговорено на раді директорів. Наказом по тресту адміністраторові ресторану «Глечик» Рембовській М. Н. оголошено сувору догану. Її звільнено з посади.

★ Про те, що у колгоспі «Шлях Леніна» (Харківщина) занедбано зоотехнічний облік, писалося в одному з листів до редакції.

Після втручання в цю справу Перця секретар Куп'янського міськкому Компартії України тов. М'ясников повідомив, що факти, наведені в листі, підтвердились. За порушення в зоотехнічному обліку партком колгоспу наклав партійне стягнення на головного зоотехніка Шесенка І. І. Накладено також суворі партійні стягнення на голову колгоспу Знова Г. Д. та головного економіста Реуцького М. І. А зоотехніка Шевченко Р. З. з посади звільнено.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: **С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО** (відповідальний секретар), **І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА** (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 12(1102)

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 18.05.81. Підписано до друку 02.06.81. БФ 11658. Формат видання 70 × 108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.350.000. Зам. 02309

Издательство «Радянська Україна».

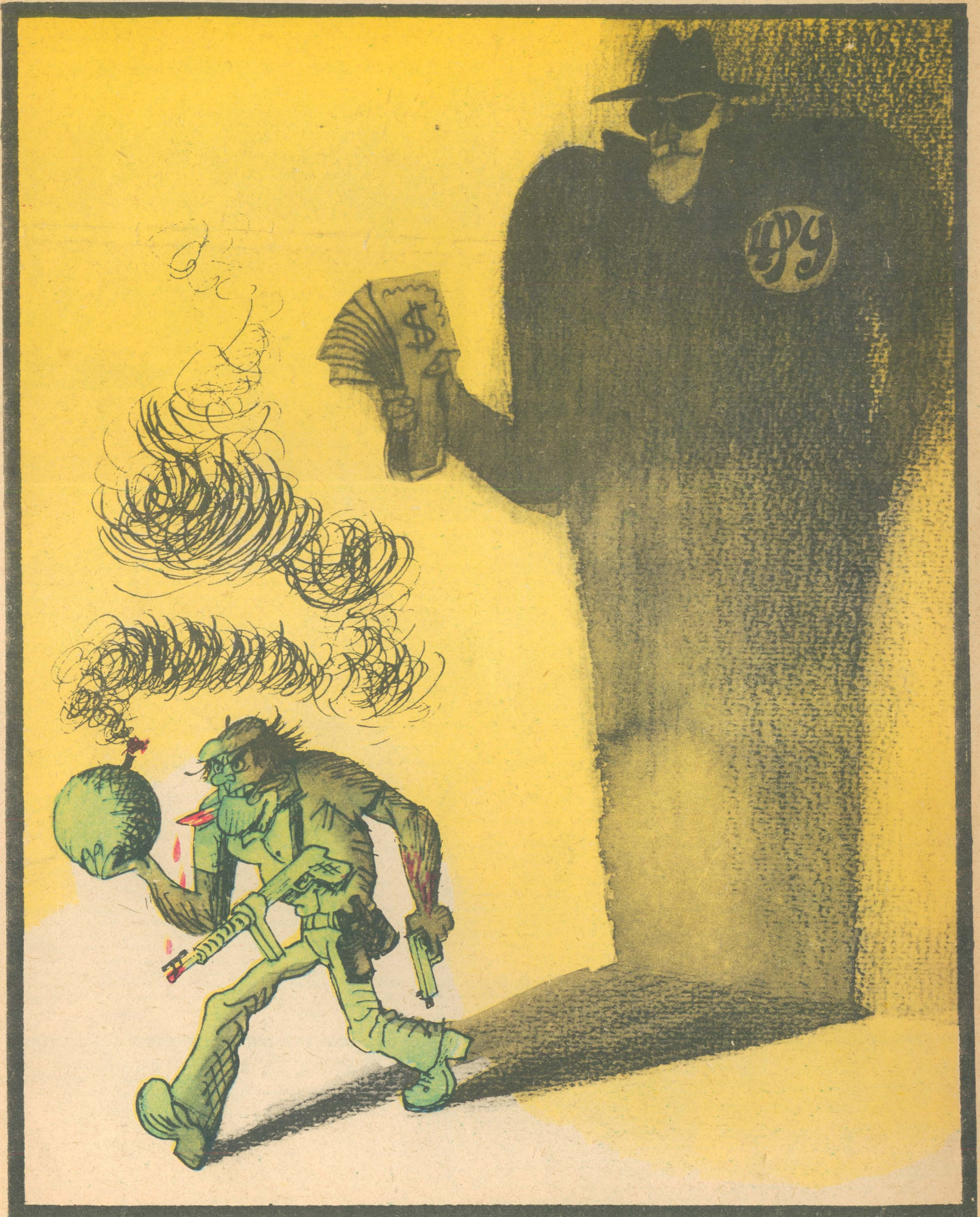
© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

ТІНЬ МІЖНАРОДНОГО ТЕРОРИЗМУ.